

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/9/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1321202764
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1321202764.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Karola Kováča a Mgr. Michala Kačániho PhD., v trestnej veci obžalovaných 1) N. H., 2) K. D. a 3) K. K., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi spolupáchatelstvom podľa § 20 § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 6Tk/3/2021-2101 z 21. decembra 2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12. mája 2022, pomerom hlasov 3:0, takto

r o z h o d o l :

I.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste, spôsobe jeho výkonu a ochrannom opatrení vo vzťahu k obžalovanému K. D..

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovanému K. D., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom D., S. XX,

u k l a d á

podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/, ods. 4 Trestného zákona sa obžalovaný na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá ochranný dohľad vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d/, § 74 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 42 ods. 2 prvá veta Trestného zákona sa zrušuje výrok o treste, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava III z 13.12.2018, sp. zn. 3T/64/2018, právoplatný dňa 13.12.2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

II.

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania obžalovaných N. H., nar. XX.XX.XXXX a K. K., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a j ú.

o d ō v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 6Tk/3/2021-2101 z 21.12.2021 boli obžalovaní 1) N. H., 2) K. D. a 3) K. K. uznaní vinnými nasledovne:

obžalovaný N. H. z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi spolupáchatel'stvom podľa § 20 § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Trestného zákona,

obžalovaný K. D. z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi spolupáchatel'stvom podľa § 20 § 172 ods. 1 písm. c/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Trestného zákona a

obžalovaný K. K. z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi spolupáchatel'stvom podľa § 20 § 172 ods. 1 písm. c/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Trestného zákona, na skutkovom základe, že

obžalovaný N. H. si od presne nezisteného času, minimálne od 02.08.2019 neoprávnene zadovážoval v zahraničí pravdepodobne v Maďarsku, alebo na území Slovenskej republiky od doposiaľ bližšie neustálených osôb omamné a psychotropné látky a to prevažne metamfetamín v množstvách niekoľko desiatok gramov, ktorý následne prechovával na území Maďarska ako aj doposiaľ presne nezisteným spôsobom dovážal na územie Slovenskej republiky, kde ho prechovával na rôznych miestach, a to hlavne v mestskej časti Bratislava - Petržalka, na ulici U. č. XX, v byte č. XX zapísanej na LV č. XXXX, a to až do dňa 30.09.2020, kedy pri výkone domovej prehliadky na základe príkazu sudcu Okresného súdu Bratislava III pod číslom príkazu Tp 517/2020-2-V-OSBAIII, bolo zaistené:

- plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom metamfetamínu s hmotnosťou 3279 miligramov, pričom uvedené množstvo možno považovať za minimálne 62 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 114,77,- €,
- plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom metamfetamínu s hmotnosťou 938 miligramov, pričom uvedené množstvo možno považovať za minimálne 18 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 32,83,- €,
- plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom metamfetamínu s hmotnosťou 1766 miligramov, pričom uvedené množstvo možno považovať za minimálne 34 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 61,81,- €,
- plastové vrečko s tlakovým uzáverom s potlačou kresleného lekára s obsahom metamfetamínu s hmotnosťou 2576 miligramov, pričom uvedené množstvo možno považovať za minimálne 45 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 90,16,- €,
- plastové vrečko s tlakovým uzáverom s potlačou konopného listu s obsahom metamfetamínu s hmotnosťou 1560 miligramov, pričom uvedené množstvo možno považovať za minimálne 27 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 54,60,- €,
- plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom metamfetamínu s hmotnosťou 1939 miligramov, pričom uvedené množstvo možno považovať za minimálne 37 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 67,87,- €,
- plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom metamfetamínu s hmotnosťou 136 miligramov, pričom uvedené množstvo možno považovať za minimálne 3 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 4,76,- €,
- plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom metamfetamínu s hmotnosťou 3656 miligramov, pričom uvedené množstvo možno považovať za minimálne 64 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 127,96,- €,

a tento metamfetamín obžalovaný N. H. následne odovzdával k ďalšiemu predaju obžalovaným K.ovi K.ovi, K.ovi D.ovi, a následne obžalovaní tento metamfetamín predávali osobe W. I., nar. XX.XX.XXXX ako aj ďalším doposiaľ nestotožneným osobám za vopred dohodnutú sumu, pričom K. D. pri zadržaní dňa 30.09.2020 dobrovoľne vydal metamfetamín, a to plastové vrečko s tlakovým uzáverom

s obsahom metamfetamínu s hmotnosťou 155 miligramov, pričom uvedené množstvo možno považovať za minimálne 3 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 5,43,- €, ktoré mal pre vlastnú potrebu,

čím uvedeným činom obžalovaní N. H., K. K. a K. D. porušili všeobecný záujem spočívajúci v ochrane spoločnosti pred nedovoleným predajom drog a neoprávnene nakladali s látkami, ktoré sú v zmysle Zákona NR SR č. 139/1998 Z. z o omamných a psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zakázané a zaradené do II skupiny psychotropných látok,

Za to bol obžalovanému N. H.ovi podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 42 ods. 1 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov, na výkon ktorého bol postupom podľa § 48 ods. 2 písm. b/ ods. 4 Trestného zákona, zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona mu bol uložený peňažný trest vo výške 10.950 € (desaťtisícdeväťstopäťdesiat) Eur a podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona mu bol pre prípad, že by bol výkon peňažného trestu úmyselne zmarený, uložený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 61 ods.1, ods. 2 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 2 Trestného zákona bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze riadiť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu 5 (päť) rokov.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona bol obžalovanému uložený ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona bol zrušený výrok o treste uloženom obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. OT/62/2019 zo dňa 18.03.2019 právoplatný dňa 18.03.2019, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obžalovanému K.ovi D.ovi bol podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. /, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov a 8 (osem) mesiacov, na výkon ktorého bol postupom podľa § 48 ods. 2 písm. b/ ods. 4 Trestného zákona, zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona bol obžalovanému uložený ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona bolo obžalovanému uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Obžalovanému K.ovi K.ovi bol podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, na výkon ktorého bol postupom podľa § 48 ods. 2 písm. b/ ods. 4 Trestného zákona, zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona bol obžalovanému uložený ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní podali všetci traja obžalovaní, po porade s obhajcami odvolania do výroku o vine a treste a obžalovaný N. H. aj do konania, ktoré rozhodnutiu predchádzalo.

Dôvody odvolania boli zo strany obžalovaného K.a K.a súdu doručené dňa 03.01.2022 (čl. 2115) a v mene obžalovaného odvolanie odôvodnil aj obhajca písomným podaním doručeným súdu dňa 03.01.2022 (čl. 2116). Za obžalovaného N. H.a dôvody odvolania predložil obhajca a tieto boli súdu doručené dňa 13.01.2022 (čl.2124).

Obhajca obžalovaného K.a D.a predložil dôvody odvolania až krajskému súdu dňa 21.02.2022.

Dôvody odvolania doplnil obžalovaný K. K. podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 31.01.2022.

Za obžalovaného K.a K.a, obhajca JUDr. Milan Jacko, v odôvodnení zdôraznil, že na osobu obžalovaného sa vzťahujú vykonané dôkazy len v nepatrnom rozsahu, nakoľko ohľadne neho vypovedal len svedok K. H. a svedkyňa X. D. a jeho sa týkajú len prepisy telefonických rozhovorov a prepisy sms správ.

V dôvodoch odvolania v mene obžalovaného konštatoval, že súd prvého stupňa v konečnom dôsledku uznal časť obhajobnej argumentácie a tiež uznal, že svedok K. H. a svedkyňa X. D. majú negatívny postoj voči osobe obžalovaného K.a K.a. Obdobne podľa obhajoby súd vyhodnotil aj výpoveď svedka W. I.. Poukazujúc na odôvodnenie napadnutého rozsudku obhajca zastáva názor, že k osobe obžalovaného K.a K.a sa viažu len dôkazy zabezpečené vo forme ITP, pričom súd sa opiera najmä o komunikáciu medzi obžalovanými K.om K.om a K.om D.om. K tomuto skonštatoval, že zo správ vyplýva, že K. D. pravdepodobne obžalovaného K.a K.a oklamal a z tejto komunikácie nie je možné žiadnym spôsobom jednoznačne určiť, že sa jedná o drogy, ktoré sú určené na ďalšiu distribúciu. Zdôraznil, že jak obžalovaný K. K., tak aj K. D. nikdy nepopierali, že sú občasnými konzumentami drog, ale toto automaticky nezakladá podozrenie, že mali úmysel drogy predávať ďalším osobám. Tiež ďalšie prepisy odposluchov preukazujú závislosť obžalovaného K.a K.a a K.a D.a a odporujú úvahám prvostupňového súdu, že obžalovaný N. H. dodával drogy spoluobžalovaným.

Nesúhlasí so záverom súdu, že je jednoznačne zo správ a odposluchov preukázané, že sa obžalovaný K. K. dopustil skutku kladeného mu za vinu. Preukazujú len to, že je občasným konzumentom drog, ale dôkazy nepreukazujú, že by drogy predával iným osobám, zvlášť po dlhší čas.

Zdôraznil, že počas domovej prehliadky neboli zaistené žiadne psychotropné či omamné látky a vôbec sa súd nezoberal otázkou, kde mal mať drogy určené na predaj prechovávať. Drogy boli zaistené v byte na ZR., ktorý osobne nikdy nenavštívil.

K tomuto záverom dodal, že v priebehu konania sa nevyskytol žiaden priamy usvedčujúci dôkaz preukazujúci, že obžalovaný K. K. sa dopustil skutku tak ako bol v rozsudku súdom prvého stupňa vymedzený.

V ďalšej časti odvolania sa venoval znaku „po dlhší čas“, kedy bol čas páchania trestnej činnosti vymedzený súdom „minimálne od 02.08.2019 až do 30.09.2020“, k čomu argumentoval, že v naznačenom smere nedošlo k žiadnemu vykonávaniu dôkazov, ktoré by vyústilo do tejto zmeny. Obhajca zastáva názor, že súd nemal s určitosťou ustálené od kedy dochádzalo k páchaniu údajnej trestnej činnosti a teda ako dlho bola trestná činnosť páchaná.

K uvedenému zdôraznil, že prvostupňový súd časový úsek páchania trestnej činnosti opiera o záznamy komunikácie medzi obžalovanými a svedkami (W. I., K. S., K. K., E. T., J. R.) ale žiaden z odposluchov nebol na hlavnom pojednávaní ani prečítaný a ani iným spôsobom nebola komunikácia, o ktorú sa súd opiera, oboznámená na hlavnom pojednávaní.

Apeluje na súd, aby bolo dôsledne rozlišované, či trestného činu drogového charakteru sa dopustila osoba závislá od omamných látok, alebo osoba ktorá závislá nie je. Uvedené akcentuje zvlášť v súvislosti so znakom „po dlhší čas“ a považuje za nutné brať do úvahy vzťah páchatel'a k drogám. Ak by aj nadriadený súd akceptoval dobu páchania protiprávneho konania, ktorú okresný súd vymedzil, dáva do pozornosti, že táto len o niekoľko desiatok dní presiahla dobu ustálenú judikatúrou, tj. jeden rok, k čomu dodáva, že uvedené je nutné citlivo posúdiť práve z pohľadu trestnej sadzby ustálenej v odseku 2 § 172 Trestného zákona.

Záverom obhajca uviedol: „Napriek tomu, že Trestný poriadok kladie dôraz na zásadu in dubio pro reo, prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov v rozpore s touto zásadou, a vydal odsudzujúci Rozsudok na základe dôkazov, ktoré nie je možné považovať za usvedčujúce bez pochybností. Mám za to, že dôkazy, ktoré vykonal prvostupňový súd nepreukazujú vinu mojej osoby ako obžalovaného tak ako mi je kladené za vinu a uložený trest považujem za neprimeraný. Na základe vyššie uvedených skutočností sa týmto odvolaním domáham, aby Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd zrušil podľa

§ 321 ods. 1 písm. c/, alebo písm. e/ Trestného poriadku napadnutý rozsudok prvostupňového súdu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku mu vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie s tým, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý som ako obžalovaný stíhaný alebo podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodne sám rozsudkom vo veci tak, že ma ako obžalovaného oslobodí spod obžaloby.“

Samostatným písomným podaním odvolanie zdôvodnil obžalovaný K. K., ktorý zhrnul k výsluchu svedka K. H., že tento nemohol byť svedkom žiadnej protiprávnej činnosti, pretože od 19.01.2019 do 19.07.2020 bol vo výkone trestu odňatia slobody. Menovaného svedka videl od toho času len raz, keď ho prišiel napadnúť, pričom svedkom incidentu bola aj priateľka obžalovaného, K. D. so synom. Pre vyhrážky K. H. podal trestné oznámenie a z tohto dôvodu sa odsťahovali. Dal do pozornosti, že svedok K. H. obžalovanému z výkonu trestu odňatia slobody posielal listy, ktoré súdu predložil.

Obžalovaný konštatoval, že bolo preukázané, že svedok vo svojich výpovediach klamal a jeho výpoveď bola súdom vyhodnotená ako nedôveryhodná a mätúca.

K výpovedi svedkyne X. D. zdôraznil, že táto mala informácie len sprostredkovane, od svedka K.a H. a tiež jej vyjadrenia boli súdom posúdené ako nespoľahlivé. K svedkyňi zdôraznil skutočnosť, že táto bola v „podmienke za krivú výpoveď.“

Rovnako k výpovedi svedka W. I. akcentoval, že výpoveď menovaného bola súdom posúdená ako rozporná a nič nepreukazujúca.

Na svoju obranu zdôraznil, že svedkyňa K. S. vo svojej výpovedi uviedla, že obžalovaný K. K. ju v byte na U. ul. nenavštevoval a drogy, ktoré boli v jej byte nájdené, mala pre vlastnú potrebu.

Súhlasil so záverom súdu, že pri domovej prehliadke a ani u neho neboli zaistené drogy a ani nič, čo by nasvedčovalo drogovej trestnej činnosti.

K odposluchom uviedol, že na polícii boli vypočutí svedkovia a ani jeden nepotvrdil, že by sa drogy distribuovali.

Tiež doplnil, že asi šesť mesiacov pred 30.09.2020 sa s K.om D.om nekontaktoval a preto nemohli páchať žiadnu trestnú činnosť.

Záverom uviedol, že celú situáciu ťažko znáša, bojí sa o svoju priateľku a rodičov s dovetkom, že svedok K. H. je na slobode a on je vo väzbe, i napriek tomu, že zo strany súdu boli výpovede svedkov K.a H. a X. D. vyhodnotené ako nedôveryhodné.

Zdôraznil, že i napriek tomu, že drogy u neho neboli nájdené, nenašiel sa žiaden svedok, ktorému by drogy predal.

K doplneniu odvolania (doručené tunajšiemu súdu dňa 31.1.2022) opätovne poukázal na dôležité skutočnosti a to, že voči nemu vypovedajú svedkovia K. H., X. D. a W. I., ale všetci boli súdom prvého stupňa vyhodnotení ako nedôveryhodní.

Vytýka obžalobe, že sa vôbec nezaobera vyhodnotením informačno-technických prostriedkov jeho účastníckej stanice a tiež nie je obžalobou vysvetľované prečo jemu nebol vypracovaný znalecký posudok z odboru psychiatrie a nevysvetľuje ani skutočnosť, že na D. ul. č. XX drogy nájdené neboli, pričom bola vykonaná domová prehliadka.

Na podklade rozvedeného sa domáha oslobodenia spod obžaloby.

Za obžalovaného K.a D.a odvolanie odôvodnil obhajca JUDr. Jozef Dobrovič (čl. 2141) a dôvody boli doručené dňa 01.02.2022 a toto smeruje do viny a trestu. Primárne súdu vytkol, a toto zdôrazňuje od začiatku, že z uznesenia o vznesení obvinenia, obžaloby a ani samotného rozsudku nie je zrejmé za aký konkrétny skutok a na akom právnom základe je stíhaný, k čomu dodal, že ani v jednom rozhodnutí nie je uvedený riadny opis skutku, ktorý by sa týkal obžalovaného K.a D.a, pretože popis skutku poskytuje

len údaje týkajúce sa spoluobžalovaných. Teda nie je zrejmy opis konania, ktorého sa mal obžalovaný K. D. dopustiť a ktoré konanie by poukazovalo na naplnenie skutkovej podstaty trestného činu.

Obhajca zdôraznil, že obžalovaný K. D. nebol na W. ul. v rozhodnom čase a teda nemohol tam prechovávať omamné látky, pričom pri domovej prehliadke na ul. P., sa žiaden metamfetamín nenašiel.

Odvolať tiež upozornil, že obžalovaný K. D. nebol s obžalovaným N. H. om v kontakte pred zadržaním a to niekoľko mesiacov a z tohto je možné vyvodiť, že drogy obžalovaný K. D. nemohol mať od N. H. a.

Podľa obhajoby sa nepodarilo predložiť jediný dôkaz, na základe ktorého by bola preukázaná vina obžalovanému K.ovi D.ovi.

K samotnému dokazovaniu obhajca poukázal na výpovede spoluobžalovaných N. H. a K. a K. a, ktorí podľa neho potvrdili výpoveď K. a D. a, ktorý popiera, že by sa niekedy venoval predaju drog. Nepoprel však držbu drog pre vlastnú potrebu.

Poukázal na výpovede svedkov K. S., ku ktorej dal do pozornosti jej vyjadrenie, že po zadržaní bola zastrašovaná s tým, že ak nepovie čo chce polícia počuť, tak ju nepustia. K svedkovi K.ovi H. obhajca upozornil na ohodnotenie tohto svedka s tým, že jeho výpoveď súd nepovažoval za vierohodnú a vložil ju v prospech obžalovaných a čo sa týka svedkyne X. D., k tejto zdôraznil, že nejaké informácie mala sprostredkované a za absolútne nelogické považuje, že sám obžalovaný K. D. jej mal povedať, že drogy predáva a mala ho svedkyňa vidieť so skobou, na ktorej mal zavesené sáčky, ktoré mal určené na predaj.

Konštatoval, že ani súd vzhľadom na rozpory, nemohol jej výpoveď brať do úvahy. K svedkovi W.ovi I. mu uviedol, že sa jedná o špecifického svedka, pričom „každý mohol na pojednávaní vidieť, že je pod vplyvom návykovej látky“, navyše svedok svoju výpoveď korigoval tým, že si nie je istý či kupoval pervitín, alebo len povzbudzovacie kofeínové tabletky.

V nadväznosti na vyššie uvedené konštatoval, že rozsudok sa „nedá inak označiť ako za nepreskúmateľný a v rozpore s viacerými zásadami trestného konania.“

V ďalšej časti odvolania zdôraznil, že dôkazy získané informačno-technickými prostriedkami vôbec neboli vykonané na hlavnom pojednávaní ako dôkaz a boli čítané zápisnice z výsluchov svedkov, ktorí sa k jednotlivým odposluchom vyjadrili v prípravnom konaní, ale nepotvrdili, že by telefonáty boli o kúpe či predaji drog. Zastáva názor, že dôkaz ITP nebol vykonaný spôsobom predpísaným v Trestnom poriadku tak, aby súd mohol na tento dôkaz v odôvodnení rozsudku odkazovať.

K odôvodneniu napadnutého rozsudku (str. 10) konštatoval, že sa jedná len o argumenty komunikácie, z ktorej je zrejma konzumácia drog, ale nie predaj. Hodnotiace úvahy súdu považuje len za svojvoľné konštatovanie a záverom obhajca uviedol, že „žiadna z týchto viet alebo samotná komunikácia ako celku nepotvrdili, že by obžalovaný K. D. predával drogy, len si ich zabezpečoval pre seba a opisuje svoje pocity.“

K ustáleniu času páchania skutku súdom prvého stupňa obhajca uviedol: „Súd ohraničil páchanie trestnej činnosti obžalovaných minimálne od 02.08.2019 /prvý zvukový záznam odposluchov/ do 30.09.2020, kedy došlo k zadržaniu obžalovaných. Tu je však potrebné poukázať na fakt, na ktorý obžalovaný D. poukazuje od začiatku trestného konania, že s obž. K. om a D. om nebol v kontakte s ostatnými obžalovanými približne od decembra 2019. Obžalovaný D. bol zamestnaný na TPP od kedy bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody a preto tu nie je ani odôvodnený, že by potreboval predávať drogy, pretože mal slušný pravidelný príjem ako kuchár. Takže ohraničovať páchanie trestnej činnosti obžalovaného D. a jeho vzatím do väzby je absolútne scestné a opäť nemá oporu v samotnom dokazovaní. Nie je tak možné použiť právnu kvalifikáciu podľa S 172 ods. 2 písm. c), keďže na naplnenie osobitného kvalifikačného pojmu „po dlhší čas“ sa rozumie pokračovanie v trestnej činnosti po dobu viacerých mesiacov, pričom súdna prax akceptuje časové obdobie spravidla 6 mesiacov, navyše z ustálenej judikatúry je zrejme, že pri trestnom čine nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa 172 ods. 2 písm. c) TZ doba páchania skutku nepresahujúca 1 rok spravidla nemôže byť považovaná za závažnejší spôsob konania v dôsledku páchania trestného činu po dlhší čas v zmysle § 138 písm. b) TZ (R 13/2012). Prvostupňový súd však nevysvetlil ohraničenie skutku odposluchmi obžalovaných, keď obž. D. sa už v odposluchoch

v roku 2020 nevyskytuje. Pre všetky uvedené dôvody považujeme aj tento rozsudok prvostupňového súdu za nedostatočne odôvodnený a teda nepreskúmateľný. V tomto smere poukazujeme aj na judikatúru, ktorá konštatuje, že zásada zisťovania skutkového stavu veci, o ktorej nie sú dôvodné pochybnosti vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine o jednoznačne zistené fakty a nie len o pravdepodobnosť. Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorá z variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, musí súd voľiť tú, ktorá je pre obvineného najpriaznivejšia (R 46/1963), pričom ani vysoký stupeň podozrenia sám osebe nemôže vytvoriť zákonný podklad pre odsudzujúci výrok, V konaní pred súdom prvého stupňa nebol produkovaný taký súhrn dôkazov, ktoré by jednoznačne a nepochybne usvedčovali obžalovaného zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe. Nedokázaná vina má však rovnaké dôsledky ako dokázaná nevina a tým je, za použitia zásady in dubio pro reo, oslobodenie spod obžaloby. Ani poukazovanie na uvedené skutočnosti ostali prvostupňovým súdom nepovšimnuté. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujeme, aby odvolací súd zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava III, zo dňa 21.12.2021, č.k. 6Tk/3/2021 a podľa § 322 ods. 3 TP s použitím § 285 písm. a) TP, oslobodil obžalovaného D.a spod obžaloby, alternatívne aby predmetný rozsudok zrušil a vrátil prvostupňovému súdu na nové pojednanie a rozhodnutie.“

Za obžalovaného N. H.a odvolanie odôvodnil jeho obhajca podaním doručeným súdu dňa 13.01.2022. Poukázal na to, že odsudzujúci rozsudok vo veci vyhlásený ako prvý bol odvolacím súdom, rozhodnutím sp. zn. 3To/66/2021, zrušený z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti a po vrátení veci na nové konanie a rozhodnutie bez vykonania ďalšieho dokazovania znovu uznal obžalovaného N. H.a za vinného a do rozsudku nepoňal určité skutočnosti, keďže neboli dokazovaním preukázané.

K výpovediam svedkom K.a H. a X. D. dal do pozornosti ich vyhodnotenie prvostupňovým súdom, keď tento konštatoval, že ich nemôže brať do úvahy a považuje ich za nedôveryhodné a mätúce „a v zmysle zásady „in dubio pro reo“ za nič nepreukazujúce.“

K výpovedi svedkyne K. S. odvolateľ argumentoval nasledovne: „Svedkyňa S. vo svojej svedeckej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 29.07.2021 vyslovene vyvíja obžalovaného H.a, pričom uvádza, že omamné a psychotropné látky zaistené v jej bydlí na U. ulici patrili výlučne jej a obžalovaný H. s tým nemal nič spoločné, nemal ani vedomosť o týchto látkach. Svedkyňa vo svojej výpovedi poprela vedomosť o prípadnej účasti obžalovaného na skutku v zmysle obžaloby alebo na inej trestnej činnosti. Napriek tomu, že odvolací súd uložil súdu prvého stupňa rozviesť a vyhodnotiť rozpory v jej výpovediach a dostatočným spôsobom uviesť, z akého dôvodu uveril jej výpovedi z prípravného konania a prečo neuveril výpovedi, ktorú urobila na hlavnom pojednávaní po poučení a po zložení prísahy, súd prvého stupňa v tomto smere znova len zopakoval to, čo v už zrušenom rozhodnutí zo dňa 06.08.2021, a síce, že svedkyňa S. je priateľkou obžalovaného H.a a zmeny jej výpovedí sú motivované snahou o vyhnutie sa trestnej zodpovednosti obžalovaného. Prvostupňový súd uvedené odôvodnenie nijak nedoplnil, ani bližšie nezdôvodnil, tak ako mu bolo uložené rozhodnutím odvolacieho súdu zo dňa 26.10.2021 a to aj napriek tomu, že odvolací súd zdôraznil, že takéto odôvodnenie rozhodne nie je dostatočným odôvodnením (prvý odstavec strany 15, Uznesenia KS v Bratislave zo dňa 26.10.2021, 3To/66/2021). V tejto súvislosti pre úplnosť poukazujem na skutočnosť, že svedkyňa S. na hlavnom pojednávaní dňa 29.07.2021 konkrétne vysvetlila a popísala ako nadobudla omamné a psychotropné látky zaistené v jej bydlí a logicky vysvetlila dôvod rozporu so svojou skoršou výpoveďou v prípravnom konaní. Pravdivosť výpovede svedkyne S. na hlavnom pojednávaní navyše bez pochybností potvrdzuje záver vykonaného znaleckého dokazovania - Znaleckého posudku KEUPZ, č.l. 912 a nasl. - odvetvie kriminalistickej toxikológie - zaistené stopy a znaleckého posudku KEU PZ č.l. 920 a nasl., ohľadom zaistených stôp, oboznámených na hlavnom pojednávaní dňa 04.08.2021. Vyjadrenie svedkyne pri výkone domovej prehliadky nemožno použiť ako náhradu výpovede svedkyne zákonným spôsobom v zmysle Trestného poriadku a nemôže byť podkladom pre rozhodnutie o vine obžalovaného. súvislosti s preukazovaním zavinenia zo strany obžalovaného svedeckými výpoveďami poukazujem na skutočnosť, že v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní bolo vypočuté značné množstvo svedkov, pričom ani jeden z ďalších vypočutých svedkov v predmetnej trestnej veci nepotvrdil trestnú činnosť obžalovaného H.a. Výpoveď svedka I.ho hodnotí prvostupňový súd ako rozpornú a nič preukazujúcu.“

V ďalšej časti odvolania obhajca uviedol, že súd prvého stupňa sa opakovane nevysporiadal so závermi prečítaných znaleckých posudkov, ktoré bez pochyb potvrdzujú pravdivosť výpovede K. S. na hlavnom pojednávaní. Obhajoba považuje výpoveď svedkyne za zásadný dôkaz.

Rozviedol závery znaleckého dokazovania (skúmané biologické stopy) s konštatovaním, že „biologické stopy obžalovaného boli nájdené iba na predmetoch označených ako stopa č. 5E-4 a stopa č. 3A-9, pričom u týchto predmetov znaleckým skúmaním nebola zistená prítomnosť ani stopy na prítomnosť omamných a psychotropných látok, zároveň nebol preukázaný súvis uvedených predmetov s trestnou činnosťou.“

Namietol postup súdu v tom, že tento odôvodnil rozhodnutie o vine dôkazmi, ktoré v pôvodnom rozhodnutí nenachádzal a tieto neboli vykonané na hlavnom pojednávaní.

Má za to, že i keď súd konštatoval, že oproti obžalobe neboli v konaní preukázané určité zásadné skutočnosti (dovážanie drog obžalovaným N. H.om na Slovensko, prechovávanie drog obžalovaným K.om K.om v byte na D. č. 21, prechovávanie drog obžalovaným K.om D.om v byte na P. XX, Bratislava, že ku konaniu v zmysle skutkovej vety obžaloby dochádzalo minimálne od roku 2017), zo strany prokuratúry nedošlo k žiadnemu návrhu na zmenu skutkovej vety a preto sa súd mal zamerať len na skutkovú vetu a právnu kvalifikáciu, ktorá je uvedená v obžalobe a na to, či vo vzťahu k žalovaným uniesol prokurátor dôkazné bremeno ohľadne viny a ak sa tak nestalo, mal obžalovaných spod obžaloby oslobodiť.

V nadväznosti na uvedené zdôraznil, že súd rozhodnutie o vine oprel o záznamy telekomunikačnej prevádzky, ale tieto dôkazy neboli ani oboznámené na hlavnom pojednávaní. Je presvedčený, že práve prokuratúra mala vyselektovať a označiť záznamy a prepisy, ktoré považuje za podstatné pre posúdenie veci tak, aby obhajoba mala možnosť s nimi včas oboznámiť a prípadne navrhnúť ďalšie dokazovanie.

Prvostupňovému súdu vytkol, že tento nevyšpecifikoval jednotlivé záznamy a neuvádza ani čas, kedy boli vyhotovené, pričom práve časový údaj považuje za podstatný a potom v tejto časti samotné rozhodnutie za nepreskúmateľné.

Zároveň namietol aj právnu kvalifikáciu skutku podľa § 172 ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Trestného zákona, súc presvedčený, že z dokazovania na hlavnom pojednávaní nevyplýva konanie obžalovaných po dlhší čas.

Záverom (časť VI.) konštatoval: „S poukazom na uvedené, v predmetnom konaní nebola jednoznačne a nepochybne preukázaná účasť obžalovaného na skutku uvedenom v obžalobe. Zo žiadneho dôkazu vykonaného na hlavnom pojednávaní nevyplýva konanie obžalovaných po dlhší čas. V tejto súvislosti poukazujem na zásadu objektívnej pravdy v intenciách rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č. 46/1963, ktorá vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie o púhu pravdepodobnosť. Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorá z variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, volí súd po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov tú, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia. V intenciách stanoviska odvolacieho súdu v predmetnej trestnej veci poukazujem na to, že záver o vine obžalovaného sa musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. Súd hodnotí dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a to aj v ich súhrne, avšak táto zásada nie je a nesmie byť prejavom ľubovôle, resp. svojvôle. Uvedené nároky odvolací súd zvyrazňuje najmä v prípadoch, v ktorých si vykonané dôkazy vzájomne odporujú. Súd prvého stupňa sa nevysporiadal s právnym záverom a pokynmi odvolacieho súdu, a nepreniesol ich do odôvodnenia nového rozhodnutia v predmetnej trestnej veci zo dňa 21.12.2021. Odvolací súd pritom konštatoval, že odôvodneniu pôvodného rozsudku chýba presvedčivé vyargumentovanie a zdôvodnenie úvah, ktoré vyústili v prijatý výrok o vine a od toho sa odvíjajúce tresty, ktoré boli obžalovaným uložené. Dôkazy, ktorými súd prvého stupňa odôvodňoval pôvodné rozhodnutie zo dňa 06.08.2021, prvostupňový súd v napadnutom rozhodnutí sám označil za nič nepreukazujúce (výpovede svedkov H., D., I.ho) alebo sa s nimi nevysporiadal v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu (výpoveď svedkyne S., záznamy ITP, závery znaleckých posudkov prečítané na HP). Z uvedených dôvodov, s poukazom na ustanovenie § 322 ods. 3 Trestného poriadku, s použitím § 285 písm. a) Trestného poriadku žiadam, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a oslobodil obžalovaného N. H.a spod obžaloby, pretože v konaní nebolo preukázané, že skutok spáchal obžalovaný, ani že skutok napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2. písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí nenapravil vady, ktoré mu vytkol odvolací súd.“

Preskúmaná trestná vec bola tunajšiemu súdu predložená na rozhodnutie o odvolaniach obžalovaných predkladacou správou dňa 20.01.2022.

Úvodom je potrebné uviesť, že odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvého stupňa len na základe argumentov vznesených v odvolaniach všetkých troch obžalovaných, pretože prokurátor prvostupňový rozsudok odvolaním nenapadol.

Uvedená vec bola konajúcim senátom preskúmaná opakovane, nakoľko v danej veci ide už o v poradí druhý odsudzujúci rozsudok, keď rozsudok zo dňa 06.08.2021, č.k. 6Tk/3/2021-1790, tunajší súd zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku konštatujúc jeho nepreskúmateľnosť v úvahách, ktoré súd viedli k výroku o vine u všetkých troch obžalovaných. Teda súd vec postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie požadujúc odôvodnenie rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku, tj. aby okresný súd poskytol v dostatočnej miere úvahy a argumenty, vychádzajúc z vykonaného dokazovania, na podklade ktorých prijal výrok o vine obžalovaných v zmysle obžaloby. Po vydaní nového rozsudku č.k. 6Tk/3/2021-2101 zo dňa 21.12.2021, bola vec opätovne predložená na preskúmanie.

Na verejné zasadnutie odvolacieho súdu konané dňa 12.05.2022 (na ktorom odvolací súd doplnil dokazovanie a rozhodol o odvolaniach) sa nedostavil obžalovaný K. D., ktorý prípisom zo dňa 10.05.2022 požiadal, aby sa toto vykonalo v jeho neprítomnosti, čomu odvolací súd vyhovel a konal postupom podľa § 293 ods. 5, ods. 7 Trestného poriadku.

Na verejnom zasadnutí odvolací súd doplnil dokazovanie, k čomu sa vyjadri v tomto rozhodnutí nižšie a v rámci záverečných návrhov odznelo:

Obhajca obžalovaného N. H.a uviedol: „Čo sa týka záverečného návrhu k novým dôkazom, ktoré boli teraz oboznámené uvádzam, že z nich nevyplýva účasť môjho klienta na skutku v zmysle obžaloby. Ide o komunikáciu iných osôb. Tieto osoby riadne vypovedali v zmysle trestného poriadku na hlavnom pojednávaní aj v prípravnom konaní. Opakovane vylúčili prípadnú trestnú činnosť obžalovaného H.a. Vylúčili, že by im zabezpečoval alebo odovzdával omamné a psychotropné látky. A tieto ich skutkové tvrdenia súhlasia s ďalším vykonaným dokazovaním, najmä so zápisnicou o domovej prehliadke v bydlisku obžalovaného. H.a a zo záverov vykonaného znaleckého dokazovania s odvetvia kriminalistickej toxikológie č.l. 912 a 920 a nasl. Vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku poukazujem na to, že vo vzťahu k obžalovanému H.ovi s oboznámeným záznamom nijak nevyplýva konanie po dlhší čas ani v rovine domnienok. S poukazom na písomné odôvodnenie odvolania zo dňa 13.01.2022 a stanovisko obhajoby k vykonanému dokazovaniu na verejnom zasadnutí navrhujem, aby súd napadnutý rozsudok zrušil a oslobodil obžalovaného. H.a spod obžaloby v celom rozsahu s poukazom na ustanovenie § 322 ods. 3 Tr. por. a s použitím § 285 písm. a/ Tr. por.“

Obhajca obžalovaného K.a D.a uviedol: „Čo sa týka vykonaného dokazovania na dnešnom verejnom zasadnutí chcem uviesť, že obžalovaný D. nikdy nepopieral, že bol drogový závislý. Z vykonaných ITP záznamov je zrejmé, že D. sa snažil zohnať si návykové látky a priamo nie je dokázané, že by sa dopúšťal trestnej činnosti tak, ako sa mu dokazuje v obžalobe. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že nemohla byť ani naplnená kvalifikačná podstata v zmysle § 172 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. závažnejším spôsobom konania a určite nie § 138 písm. b/ po dlhší čas. Čo sa týka ostatného, pridrievam sa plne môjho písomného odvolania a taktiež navrhujem, aby bol K. D. oslobodený spod obžaloby.“

Obhajca obžalovaného K.a K.a predniesol: „Čo sa týka na dnešnom verejnom zasadnutí oboznámeným informačno-technických prostriedkov sa obhajoba už vyjadri v podanom odvolaní. Napriek skutočnosti, že tieto dôkazy neboli vykonané prvostupňovým súdom, zdôrazňujeme, že tieto záznamy informačno-technických prostriedkov zachytávajú skutočnosť, že obžalovaný K. je občasným užívateľom drog a tieto drogy si zabezpečoval pre vlastnú potrebu, avšak samé osebe ani v spojitosti s inými dôkazmi nepreukazujú, že by drogy predával iným osobám a to závažnejším spôsobom konania, teda po dlhší čas. Obhajoba sa pridrieva podaného odvolania, ako aj písomného podaného odvolania a doposiaľ podaných písomností a navrhuje, aby bol obžalovaný K. oslobodený spod obžaloby.“

Prokurátor záverečným návrhom uviedol, že vzhľadom na vykonané dokazovanie na verejnom zasadnutí, je toho názoru, že skutkový stav zistený a ustálený Okresným súdom Bratislava III, je zistený správne a navrhol, aby súd uznal obžalovaných vinným a uložil im tresty tak, ako im boli uložené prvostupňovým súdom.

Obžalovaný N. H. predniesol: „Ja sa pripájam k prednesu môjho obhajcu. Chcem spomenúť dôležitú vec, že so spoluobžalovaným K. om D. om som nemal kontakt viac ako 9 mesiacov pred zadržaním. Nemohol som s ním páchať žiadnu trestnú činnosť. K oboznámeným ITP chcem zdôrazniť, že moje číslo sa tam vyskytlo 4x a nikdy sa nejednalo o drogovú činnosť. V ostatnom sa pripájam k prednesu obhajcu.“

Obžalovaný K. K. predniesol: „Ja sa v celom rozsahu pridržiavam prednesu, ako aj dôvodov odvolania môjho obhajcu. Chcem len zdôrazniť, že z dôkazov nevyplynulo, že by som mal drogy predávať ďalej, z dôkazov je zrejmé len to, že som si ich zháňal pre seba, pre vlastnú potrebu. A takisto spochybňujem, že sa malo jednať o dobu ako dlhší čas.“

Podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 Tr. poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 3 Tr. poriadku ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 172 ods. 1 ods. 2 Trestného zákona platí:

(1) Kto neoprávnene

- a) vyrobí,
 - b) dovezie, vyvezie, prevezie alebo dá prepraviť,
 - c) kúpi, predá, vymení, zadováži, alebo
 - d) prechováva po akúkoľvek dobu, omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor alebo kto takú činnosť sprostredkuje,
- potrestá sa odňatím slobody na tri roky až desať rokov.

(2) Odňatím slobody na desať rokov až pätnásť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

- a) a už bol za taký čin odsúdený,
- b) pre osobu, ktorá sa lieči z drogovej závislosti,
- c) závažnejším spôsobom konania,
- d) na chránenej osobe, alebo

e) vo väčšom rozsahu.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradil od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona: Ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu; súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody. *) Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Podľa § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona

(1) Ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

(2) Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatelovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnosti, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia vecí, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu účasti na verejných podujatiach, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Trestného zákona

(2) Súd tak môže urobiť aj vtedy, ak páchatel spáchal trestný čin
d) pod vplyvom návykovej látky alebo v súvislosti s jej užívaním.

Podľa § 74 ods. 1 Trestného zákona

(1) Ak sa ochranné liečenie ukladá popri nepodmienečnom treste odňatia slobody, jeho výkon sa spravidla začína po nástupe výkonu trestu v ústave na výkon trestu. V ostatných prípadoch sa ochranné liečenie vykonáva spravidla v zariadení ústavnej zdravotnej starostlivosti. Ak možno vzhľadom na povahu choroby a liečebné možnosti očakávať, že účel splní aj ambulantné liečenie, môže súd nariadiť aj tento spôsob liečenia, prípadne ústavné liečenie zmeniť na ambulantné liečenie alebo v odôvodnenom prípade aj naopak. Ak dĺžka výkonu trestu odňatia slobody v ústave na výkon trestu nepostačí na splnenie účelu ochranného liečenia, súd môže rozhodnúť o jeho pokračovaní v liečebnom alebo ambulantnom zariadení.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona

(1) Ochranný dohľad uloží súd páchatelovi, ktorého odsudzuje za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody.

Podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona

(1) Ochranný dohľad sa ukladá na jeden rok až tri roky.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zákona súd môže zaradiť páchatela aj do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia, než do ktorého má byť podľa odseku 2 zaradený, ak má so zreteľom na závažnosť trestného

činu a mieru narušenia páchatel'a za to, že v ústave na výkon trestu iného stupňa stráženia bude jeho náprava lepšie zaručená. Takto môže do ústavu na výkon trestu minimálneho stupňa stráženia zaradiť páchatel'a aj vtedy, ak bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu za úmyselný prečin. Nemôže však do ústavu na výkon trestu s minimálnym alebo stredným stupňom stráženia zaradiť páchatel'a, ktorému bol uložený trest odňatia slobody na doživotie, alebo páchatel'a obzvlášť závažného zločinu, ktorému bol uložený trest odňatia slobody prevyšujúci pätnásť rokov.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 ods. 1 Trestného poriadku), primárne konštatoval prípustnosť odvolania obžalovaných N. H.a, K.a K.a a K.a D.a (306 ods. 1 Trestného poriadku) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku a preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a dospel k záveru, že odvolanie podané obžalovaným K.om D.om je dôvodné, avšak v inom smere ako sa domáhal, a odvolania obžalovaných K.a K.a a N. H.a nie sú dôvodné.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaného uvedeným ustanovením, je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady je to, že odvolací súd musí prihliadnuť aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t.j. dovolania, avšak takéto chyby v danom prípade zistené neboli.

Z predloženej trestnej veci odvolací súd konštatuje, že Krajskou prokuratúrou Bratislava bola pod č.k. 2 Kv 7/20/1100-118 dňa 31.05.2021 podaná obžaloba na obžalovaných 1) N. H.a, 2) K.a K.a a 3) K.a D.a pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi spolupáchatel'stvom podľa § 20 § 172 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Trestného zákona a iné, na skutkovom základe uvedenom v obžalobe.

K výroku o vine

Súd prvého stupňa vykonal rozsiahle dokazovanie a to výsluchom obžalovaných N. H.a, K.a K.a a K.a D.a, svedkov K. S., K.a H., X. D., W. I.ho a Q. D., prečítal výpovede všetkých ostatných svedkov z prípravného konania, čítaním oboznámil znalecké posudky vypracované KEU PZ z odvetvia kriminalistickej ,toxikológie a ohľadne zaistených stôp, znalecké posudky MUDr. Natálie Dimovej z odvetvia psychiatria ohľadne obžalovaných K.a D.a a N. H.a, bol prečítaný znalecký posudok Ing. K.a Laššáka z odvetvia kriminalistickej informatiky, oboznámil záznam k vyhodnoteniu informačno-technických prostriedkov a aj ďalšie podstatné listinné dôkazy. Na podklade takto vykonaného dokazovania súd zistil a ustálil skutkový stav tak ako je uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku a po takto vykonanom dokazovaní súd v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku všetky vykonané dôkazy náležite jednotlivo aj v ich súhrne vyhodnotil a dospel k záveru, že predmetný trestný čin sa stal avšak tak ako je to ustálené vo výrokovej časti tohto rozsudku a že ho nepochybne spáchali, za tam uvedených okolností, práve obžalovaní a zároveň na podklade týchto dôkazov konštatoval: „Na základe vyššie uvedeného preto mal súd za jednoznačne preukázané páchanie uvedeného trestného činu v období minimálne od 02.08.2019 /prvý zvukový záznam/ do 30.09.2020, kedy došlo k zadržaniu obžalovaných, teda páchanie trestnej činnosti je preukázané v období presahujúceho jeden rok (rozhodnutie NS SR 13/2012). Práve aj spojitosť osôb K. K. a K. D., s osobou obžalovaného N. H.a v tomto období vyplýva, zo zadokumentovaných odposluchov. Záverom treba uviesť, že aj keď súd primárne vyhodnotil svedecké výpovede ako rozporné, nemajúce samy o sebe pre súd dôkaznú relevanciu z pohľadu usvedčenia páchatel'ov, tak v spojení s vyššie spomínanými technickými dôkazmi, majú určitú dôkaznú relevanciu. Teda v sami o sebe nie ale v spojení s ostatnými dôkazmi čiastočne dokazujú páchanie skutku obžalovanými. Ohľadom obrany obžalovaného D.a, ktorý uvádza, že v roku 2018 bol vo výkone väzby, resp. trestu, a teda nemohol ani predávať drogy, súd uvádza, že má obžalovaný v tomto pravdu, pričom ku začiatku páchania trestného činu sa súd vyjadril v odseku vyššie a preto na to len poukazuje.

Rovnako k obrane obžalovaného K.a D.a, ohľadom toho, že mal prechovávať drogy na adrese P. XX v Bratislave, súd konštatuje, že pri domovej prehliadke neboli nájdené drogy v množstve, ktoré by odôvodňovali prijatie záveru súdu o tom, že na tomto mieste mal drogy prechovávať, pričom tu bobo zaistené množstvo drogy, ktoré zodpovedá 3 bežným dávkam drogy, ktoré aj podľa vyjadrenia samotného obžalovaného patrili jemu a mal ich pre vlastnú spotrebu. Pri domovej prehliadke v byte na D. XX, rovnako tak neboli zaistené omamné a psychotropné látky, čím súd prisvedčil obrane obžalovaného K.a, ohľadom toho, že drogy u neho nájdené neboli. Na základe takto vykonaného dokazovania, súd pri rešpektovaní princípu totožnosti a nezameniteľnosti skutku konštatuje, že aj v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR, je možné pripustiť to, že v rámci dokazovania, niektoré skutočnosti odpadnú, lebo neboli preukázané, alebo niektoré pribudnú, ak ostanú zachované podstatné okolnosti a to osoba páchatel'a, konanie a následok. Právne posúdenia konania obžalovaných pritom nie je pri totožnosti skutku a jeho zmeny relevantné. Teda jednoznačne a bez dôvodných pochybností bol skutok preukázaný tak ako je popísaný vo výroku rozsudku, pričom ako je zrejme oproti obžalobe, súd určité skutočnosti do skutku nepočítal, keďže neboli preukázané vykonaným dokazovaním. V prvom rade došlo k úprave času spáchania skutku obžalovanými, kedy súd konštatuje že sa tak mohlo diať minimálne od 02.08.2019. neoprávnené zadovážovanie drog obžalovaným H.om, v Maďarsku je preukázané tým, že za ním chodil K. do Rajky pre drogy a teda niekde si ich zadovážiť musel. Dováženie drog obžalovaným H.om na Slovensko, nebolo v konaní podporené žiadnym relevantným dôkazom a teda súd mohol konštatovať len ich prechovávanie v Rajke a v byte na U. 42. Konanie a následok je zachovaný aj v prípade toho, že obžalovaný H. následne tieto drogy odovzdával obžalovaným K.ovi a D.ovi, pričom dokázané nebolo, že by obžalovaný K. tieto drogy prechovával v byte na Bojníckej 21 a ani to, že by tieto drogy prechovával K. D. v byte na P. XX v Bratislave. Zachované je však konanie obžalovaných a ich následok, ktorý sa premietol do prípustnej zmeny skutku, a aj úpravy právnej kvalifikácie tak, ako to súd rozoberie nižšie pri každom z obžalovaných.“

Teda na podklade vyššie vyargumentovaného uznal obžalovaných vinnými tak ako je uvedené v úvode tohto rozhodnutia.

Dôsledným preskúmaním veci odvolací súd zistil, že rozsudok vydaný vo veci prvostupňovým súdom, po tom ako bolo predchádzajúce rozhodnutie vo veci zrušené a vrátené na nové konanie a rozhodnutie, je založené na dôkazoch, ktoré reálne v konaní pred súdom prvého stupňa neboli vykonané, ale ohľadne naznačeného bolo vykonané dokazovanie oboznámením záznamu vzťahujúceho sa na tieto dôkazy.

Totíž prvostupňový súd rozhodnutie o vine všetkých obžalovaných založil aj na dôkazoch a to odposluchoch mobilných telefónov, ktoré dôkazy boli do spisu zabezpečené zákonným spôsobom, a to na podklade príkazov vydaných Okresným súdom Bratislava III a Krajským súdom Bratislava, ktoré podrobne rozviedol v napadnutom rozsudku na str. 10 až 13 a jedná sa o prepis na čl. 1193 - 1261 vrátane, ktorý dôkaz však nebol vykonaný v konaní pred súdom, pretože na hlavnom pojednávaní konanom dňa 04.08.2021 (čl. 1757) bol na návrh prokuratúry prečítaný, postupom podľa § 269 Trestného poriadku, len záznam k vyhodnoteniu informačno-technického prostriedku zo dňa 25.03.2020 (čl. 1190).

V danom momente je nutné zdôrazniť, že oboznámenie záznamu (napr. úradného záznamu a pod.) a aj vyhodnotenia informačno-technického prostriedku bol oboznámený ako listinný dôkaz, čo odvolací súd označuje za nesprávny procesný postup, k čomu pripomína, že samotný záznam, ktorý má hodnotiaci, resp. vyhodnocujúci obsah nie je dôkazom, ktorý by mohol byť vykonaný na hlavnom pojednávaní, resp. z ktorého by bolo možné vychádzať pri ustáľovaní skutkového stavu. Účelom úradných záznamov, resp. záznamov ako takých, je popísať postup polície o tom, že mal byť alebo mohol byť spáchaný trestný čin, prípadne popísať obsah vykonaného úkonu zo strany polície, či postup polície pri realizovaní oprávnení podľa zákona. Úradný záznam vypracovaný príslušníkmi polície teda nie je dôkazným prostriedkom použiteľným v trestnom stíhaní osoby, ktorého obsah by mohol byť dôkazom, ale ide len o záznam, ktorý má pre trestné stíhanie len povahu informácie, teda nie dôkazu. Uvedené právne závery naznačuje judikatúra, napr. R 26/1989, ktorá konštatuje, že vysvetlenia osôb, úradné záznamy, či iné zápisy polície nemôžu slúžiť ako dôkaz v konaní pred súdom (primerane aj judikatúra NS ČR R 45/1994 - I.).

Zo strany súdu bolo obžalovaným umožnené oboznámiť sa len s obsahom záznamu k vyhodnoteniu informačno-technických prostriedkov zo dňa 25.03.2020 a súd takto, (paradoxne) na návrh prokurátora, ktorý návrh prvostupňový súd nesprávne akceptoval, pričom všetci obhajcovia zhodne tento postup namietali.

Teda okresný súd nepostupoval podľa § 270 ods. 2 Trestného poriadku a neprehral zvukové záznamy - prepisy hovorov z mobilných telefónov, čo by nebolo považované za chybu, ak by oboznámil obsah zaznamenaných hovorov ich prečítaním v rozsahu čl. 1193 - 1231. (primerane NS SR sp. zn. 5Tdo/7/2017).

Teda ak by zo strany prvostupňového súdu bolo všetkým obžalovaným umožnené oboznámiť sa s obsahom zvukových záznamov formou čítania prepisov komunikácie, resp. jej prehratím, k čomu však nedošlo, procesne by takto vykonaný dôkaz obstál.

Zistiac uvedený nedostatok odvolací súd na verejnom zasadnutí konanom dňa 31.03.2022, po podaní správy o stave vecí sudcom spravodajcom konštatoval, že námietky všetkých obhajcov v tom, že dôkazy zadovážené informačno-technickými prostriedkami v rozsahu čl. 1191-1231 (vrátane) neboli vykonané pred súdom prvého stupňa a vzhľadom k tomu, že sa jednalo o väzobnú vec nadriadený súd rozhodol o odročení zasadnutia s tým, že na ďalšom zasadnutí doplní dokazovanie prečítaním prepisov záznamov informačno-technických prostriedkov a zároveň stranám uložil oznámiť v akom rozsahu navrhujú dokazovanie doplniť a verejnú zasadnutie odročil na 12.05.2022.

Na uvedené reagoval prokurátor oznámením súdu, že navrhuje doplniť dokazovanie čítaním prepisov zaznamenatej telefonickej komunikácie z čl. 1193 až 1231.

Za obžalovaného N. H.a obhajca písomným podaním doručeným súdu dňa 12.04.2022 postup odvolacieho súdu namietol s tým, že sa jedná o porušenie zásady kontradiktórnosti a rovnosti zbraní a tiež porušenie zásady nezávislosti a nestrannosti súdu, pričom doplnením dokazovania pred nadriadeným súdom obžalovaný reálne stráca možnosť prípadného podania opravného prostriedku. Zastáva názor, že takýmto postupom odvolacieho súdu dochádza aj k porušeniu zásady zákazu zmeny k horšiemu.

Odvolateľ je presvedčený, že doplnenie dokazovania odvolacím súdom, pri absencii podaného odvolania zo strany prokuratúry, je porušením princípu, že dôkazné bremeno má výhradne prokurátor a súd sa stáva akýmsi pomocníkom pri pasívnom prokurátorovi. Tiež zdôraznil, že prokurátor nežiadal doplniť dokazovanie ani ho zopakovať na hlavnom pojednávaní, ktorá skutočnosť má byť braná do úvahy.

V neposlednom rade poukázal na fakt, že „v prípade takto vykonaného dôkazu na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu by bola odstránená možnosť obžalovaného na prípadné podanie riadneho opravného prostriedku a preskúmanie postupu súdu pri vykonaní a vyhodnocovaní takéhoto dôkazu v riadnom odvolacom konaní, čo nepochybne predstavuje závažný zásah do práva na obhajobu obžalovaného.“ a postup krajského súdu označil za nezákonný.

Na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.05.2022 podľa § 326 ods. 5 Trestného poriadku s poukazom na § 295 ods. 2 Trestného poriadku súd doplnil dokazovanie postupom podľa § 269 Trestného poriadku prečítaním prepisu záznamov telekomunikačnej prevádzky v rozsahu čl. 1193-1231 vrátane a vykonaním tohto dôkazu poveril prokurátora (§ 253 ods. 2 Trestného poriadku).

Teda odvolací súd využijúc oprávnenie dané mu ustanovením § 2 ods. 11 Trestného poriadku doplnil dokazovanie zastávajúc názor, že takýmto postupom rozhodne nezasahuje do práva obžalovaného na obhajobu (primerane R 14/2015 - II.) a nie je pomocníkom prokurátora v konaní. Je potrebné zdôrazniť, že súd je povinný postupovať z úradnej povinnosti a pri posudzovaní otázky viny, či neviny by mal súd zasiahnuť do dokazovania len celkom výnimočne a krajský súd uvedomujúc si svoju obmedzenú aktivitu v dokazovaní viny, v prejednávanej veci do dokazovania vstúpil len v nevyhnutnom rozsahu, v podstate za situácie keď v odôvodnení napadnutého rozsudku sa odkazuje, pri vyargumentovaní prijatého výroku o vine obžalovaných, na dokazovanie - tj. na prepisy hovorov (čl. 1193-1231), avšak na hlavnom pojednávaní (dňa 04.08.2021) bol vykonaný dôkaz len oboznámením záznamov o vyhodnotení týchto dôkazov, ale nie ich prehratím, resp. prečítaním prepisov telefonickej komunikácie a touto svojou aktívnou úlohou neprekročil medze ustanovenia § 2 ods. 11 Trestného poriadku v kontexte s odsekmi 10 § 2 Trestného poriadku.

Nadriadený súd udáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Potom pri plnení revíznej povinnosti a doplnení dokazovania (na ktorý dôkaz sa v napadnutom rozsudku už odkazuje), odvolací súd zistil, že skutok bol ustálený na základe vykonaných dôkazov, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva všetkých troch obžalovaných na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Boli vykonané všetky dostupné dôkazy nevyhnutné na jeho rozhodnutie, riadiac sa pri tom zásadou, že s rovnakou starostlivosťou treba objasňovať okolnosti svedčiace proti obžalovaným, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v ich prospech a vykonal dôkazy tak, aby mohol spravodlivo rozhodnúť.

Teda okresný súd v odôvodnení, riadiac sa ustanovením § 168 Trestného poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel. Akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaných N. H.a, K.a K.a a K.a D.a a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, právnej kvalifikácie a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým, správne a zodpovedne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu (str. 6-15). Súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade so zákonom v rovine procesnej, dôkazno-hodnotiacej i v rovine právnej kvalifikácie a správne na podklade výsledkov dokazovania modifikoval skutkovú vetu a v nadväznosti upravil aj právnu kvalifikáciu v prospech obžalovaných.

Skutkové zistenia súdom prvého stupňa sú správne a zodpovedajú dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní a v konaní pred odvolacím súdom. Súd pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie.

Z dôvodov súdu prvého stupňa, str. 6-15 napadnutého rozsudku ohľadne všetkých troch obžalovaných - už vyššie čiastočne v tomto rozhodnutí citovaných, jasne vyplýva spôsob, akým sa vysporiadal s obhajobou obžalovaných, ktoré skutočnosti a okolnosti boli vykonanými dôkazmi preukázané a z akého dôvodu ich aj akceptoval a hodnotil v ich prospech a aj v ich neprospech.

V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolatelia primárne namietali hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladali odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

V naznačenom smere aj judikatúra ústavného súdu konštatuje, že do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I.ÚS 8/96 <<http://merit.slv.cz/I.US8/96>>, III.ÚS 197/02 <<http://merit.slv.cz/III.US197/02>>, III.ÚS 284/08 <<http://merit.slv.cz/III.US284/08>>). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. (III.ÚS 877/2016 z 13.12.2016)

Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi.

Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Odvolačný súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu - u obžalovaného N. H.a pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi spolupáchatelstvom podľa § 20 § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Trestného zákona, u obžalovaného K.a K.a pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi spolupáchatelstvom podľa § 20 § 172 ods. 1 písm. c/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Trestného zákona a u K.a D.a pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi spolupáchatelstvom podľa § 20 § 172 ods. 1 písm. c/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Trestného zákona, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo (okrem vykonania dôkazu informačno-technickými prostriedkami) podľa Trestného poriadku, v ktorom ale nedošlo k takým chybám, ktoré by nebolo možné napraviť a mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné a zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávanom na hlavnom pojednávaní a tiež v konaní pred odvolacím súdom. Vzhľadom na to, odvolací súd v otázke skutkových zistení, odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil (už vyššie čiastočne citované). Všeobecné súdy vo veci vykonali dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodili z neho správne skutkové zistenia.

Stotožniac sa so správnymi úvahami prvostupňového súdu, krajský súd čo sa týka odvolacej námietky, ktorou argumentujú všetci obhajcovia ako aj obžalovaní, o súdom prvého stupňa konštatovanej nevierohodnosti svedka K.a H. a X. D., odvolací súd poznamenáva, že súd zároveň týmto výpovediam pripisuje pravdivosťnú výpovednú hodnotu, najmä z dôvodu, že ich svedecké výpovede sú nemenné, poskytujúce zásadné skutočnosti ohľadne trestnej činnosti, pre ktorú sú obžalovaní uznaní vinnými a tieto sú podporené aj ďalšími dôkazmi, ktoré boli v spisovom materiáli zhromaždené.

Odvolačný súd zastáva názor, že z výpovedí svedkov K.a H., X. D., čiastočne aj K. S. a aj W. I.ho vyplynuli dôkazy o konkrétnej protiprávnej drogovej trestnej činnosti a to najmä na základe osobných poznatkov svedkov, ktorých obsah je navyše podporovaný aj prepismi záznamov hovorov, zvlášť zabezpečených vo zväzku 3. (čl. 1193-1231) a tiež listinnými dôkazmi a to najmä zápisnicami o vykonaní domových prehliadok, nakoľko tieto vypovedali o skutočnostiach premietnutých v skutkovej vete rozsudku v esenciálnych častiach totožne a to aj pri opise jednotlivostí a detailov.

Ak obhajcovia zvlášť zdôrazňujú vyjadrenia svedka K.a H., tak krajský súd uvádza, že vypovedal vo všetkých podstatných a najzávažnejších častiach zhodne a jeho vyjadrenia sú podporované rozsiahlou sústavou dôkazov v podobe výpovedí ďalších svedkov, najmä svedka W. I.ho a čiastočne K. S. a X. D. a tiež celým radom nepriamych dôkazov (prepisy záznamov telekomunikačnej prevádzky, znaleckých posudkov, zápisníc o domových prehliadkach) a vo svojom súhrne tieto objasňujú protiprávnu trestnú činnosť, ktorej sa obžalovaní preukázateľne dopúšťali.

Na margo obhajobných námietok obhajcov v tomto smere je treba vo všeobecnosti uviesť, že tieto sú založené viac menej na paušálnom popieraní trestnej činnosti (ohľadne dlhšej doby a dĺžky), pričom obžalovaní pripúšťajú len drogy v malom množstve pre vlastnú potrebu v snahe za každú cenu spochybníť osoby svedkov, najmä K.a H. a tým aj spochybníť jeho, obžalovaných usvedčujúce výpovede. Obhajoba však z pohľadu hodnotenia odvolacím súdom vyznieva nekriticky a subjektívne.

Krajský súd zdôrazňuje, že výpovede svedkov (vo všeobecnosti) podliehajú voľnému hodnoteniu dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku rovnako ako každý iný dôkaz. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nie je zákonom predpísané akým spôsobom (akým dôkazom/dôkazmi) musí byť určitá okolnosť dokázaná (pokiaľ ide o druh a počet potrebných dôkazov), rozhodujúca je konkrétna dôkazná situácia.

Žiadnym dôkazom teda nie je súd pri posudzovaní určitej skutkovej okolnosti viazaný, zároveň však žiaden zo zákonne súladných dôkazov nie je v tomto smere ako podklad pre rozhodnutie vylúčený. Na

základe ktoréhokoľvek legálneho dôkazu môže byť uznaná vina v trestnom konaní (neplatí však, že na základe určitého dôkazu alebo dôkazov vina uznaná byť musí).

Vina môže byť totiž uznaná aj na základe usvedčujúcej výpovede jedného svedka, ak je ohľadom určitej okolnosti táto výpoveď potvrdená inými výpoveďami alebo inými dôkazmi.

Je tiež nutné zdôrazniť, že svedok pri svojej (usvedčujúcej) výpovedi vopred nevie s akými dôkazmi bude v rámci prípravného konania konfrontovaný a potom premietnuté na preskúmanú trestnú vec, napr. svedok K. H. bol prvýkrát vypočutý dňa 26.02.2020, kedy jednoznačne vypovedal v neprospech všetkých troch obžalovaných (a neskôr svoje výpovede opakoval), následne, po vyhodnotení získaných prepisov hovorov z mobilných telefónov aj obžalovaných, boli tieto jeho vyjadrenia potvrdené. Teda jeho obžalovaných usvedčujúce výpovede sa nepreukázali ako fiktívne, ale k nim pristúpili ďalšie významné dôkazy v podobe výpovede svedkov X. D., prvej výpovede K. S. a tiež W. I. ho a ďalšie zhromaždené a v konaní pred súdom vykonané dôkazy.

Reagujúc na odvolacie námietky predostreté obhajcom obžalovaného K.a K.a krajský súd uvádza nasledovné:

Ak obhajca v mene obžalovaného namieta, že na osobu obžalovaného sa vzťahujú dôkazy len v nepatrnom rozsahu, pretože proti nemu vypovedal len svedok K. H. a svedkyňa X. D. a potom sú k dispozícii výlučne dôkazy zabezpečené informačno-technickými prostriedkami a záznamy z telekomunikačnej prevádzky, ktoré dôkazy z jeho pohľadu preukazujú len to, že si ako občasný užívateľ drog zabezpečoval tieto látky pre vlastnú potrebu, pričom ani pri domovej prehliadke neboli u neho zaistené žiadne drogy, odvolací súd konštatuje, že proti obranným tvrdeniam obžalovaného K.a K.a stojí svedecká výpoveď K.a H., ktorý bol vo veci vypočutý v prípravnom konaní trikrát (dňa 26.02.2020, 22.09.2020 a 05.10.2020) a tiež na hlavnom pojednávaní (čl. 1671 - dňa 30.07.2021 potvrdil, že drogy predával aj K. K., ktorý k nemu chodil do bytu na D. ulicu a tiež mal o ňom znalosť, že užíva drogy - pervitín. Potvrdil, že obžalovaný K. K. bral drogy od N. H.a, tieto chodil kupovať k nemu do Rajky. Svedok vypovedal, že obžalovaný K. K. mal drogy za účelom predaja, pričom osobne ho pri tom videl, tj. videl ako K. K. drogy predával, ale osoby, ktorým predával uviesť nevedel. Tiež potvrdil, že bol spolu s obžalovaným v aute, keď tento mal telefonát ohľadne predaja drog, ale kto telefonoval obžalovanému, nevedel.

Okrem výpovede svedka K.a H. svedčiacej proti obžalovanému K.ovi K.ovi, je k dispozícii aj výpoveď svedkyne X. D., ktorá bola v prípravnom konaní vypočutá dvakrát (dňa 22.09.2020 a 16.10.2020) a na hlavnom pojednávaní konanom dňa 30.07.2021, kedy po zložení prísahy potvrdila skutočnosť, ktoré uvádzala už v prípravnom konaní a vo vzťahu k obžalovanému K.ovi K.ovi uviedla, že tento spolu s K.om D.om chodili do Rajky k N. H.ovi ohľadom drog. Dodala, že K.a K.a a K.a D.a pozná a pozná aj K. D.. O predaji drog vie od K.a K.a a tiež má vedomosť, že menovaný drogy predával R. a aj sám pervitín užíval. K týmto nosným dôkazom podporne pristupujú aj ďalšie dôkazy v podobe výpovede svedkov W. I. ho a čiastočne aj E. T..

Čo sa týka výpovede svedka W. I. ho je možné uviesť, že výpovede menovaného svedka sa časom vyvíjali a to v prospech obžalovaného K.a K.a, nakoľko vo svojich výpovediach v prípravnom konaní uvádzal, že pozná obžalovaných K.a K.a a K.a D.a. Priznal, že od K.a K.a kupoval pervitín a to dvakrát za týždeň, ale bral aj od K.a D.a, ale nevedel sa vyjadriť odkiaľ pervitín brali oni. Povedal, že komunikovali aj telefonicky a to s K.om D.om na telefónnom čísle 0944 999 989 a s K.om K.om na telefónnom čísle 0919 457 380 a k obžalovanému N. H.ovi dodal, že tohto pozná len z rozprávania od K.a K.a a K.a D.a. V poradí druhej výpovedi už uvádzal, že K. D. ho kontaktoval či nechce pervitín a on od neho pervitín kupoval, ale osoba K.a K.a nebola tou, ktorá mu pervitín zabezpečovala, ale keď mal K. K. drogy pri sebe, spolu ich užíli a tiež ak mu K. K. drogy nechal, tieto neplatil, pretože mu platil za prácu. Paradoxme v tej istej výpovedi uviedol, že K. K. mu drogy nepredával, ale mu ich dával, resp. užíli ich spolu, pričom zároveň uvádzal, že pervitín užíval aj od K.a D.a aj K.a K.a.

K odposluchom menovaný svedok potvrdil vzájomnú komunikáciu s K.om K.om, ale nie o drogách.

Na hlavnom pojednávaní svedok W. I. uvádzal, že raz za dva týždne kupoval pervitín od K.a D.a, ale od K.a K.a nie, pričom zároveň uviedol, že nebol svedkom, že by K. K. užil omamnú látku, ale raz sa „spolu

nahúlili“. Pri odstraňovaní rozporov svedok na pojednávaní jasne vypovedal „tam nešlo o to, že by som to od neho kupoval (od K.a K.a), ja som mu dal za to peniaze.“

Z pohľadu rozvedeného vidieť jasnú snahu svedka zmierniť trestnú zodpovednosť obžalovaného K.a K.a, ale v podstate zo všetkých jeho výpovedí je zrejmé, že on užíval drogy a tieto mu zadovážoval nielen K. D., ale aj K. K., ktoré od neho „nekupoval, ale dal mu za ne peniaze.“ Krajský súd dáva do pozornosti, že „kúpa“ vo významovom slovníku znamená „niečo získať za peniaze“.

K týmto svedeckým výpovediam vyznievajúcim v neprospech obžalovaného K.a K.a pristúpili aj ďalšie dôkazy v podobe prepisov odposluchov zadovážených prostredníctvom informačno-technických prostriedkov, ktoré boli na hlavnom pojednávaní prečítané, podľa zápisnice o hlavnom pojednávaní č.l. 1755 s tým, že boli oboznámené zvukové záznamy od čl. 602-901, z ktorých obsahu je zrejmé, že sa komunikácia týka drog, kedy napr. na čl. 620 volajúci K. K. (0919 457 380) potvrdzuje volanému, že mu nameria jeden gram, tiež komunikácia zaznamenala rozhovory o predaji, informácie o kontrole na stanici (železničnej) o ďalšej objednávke, o tom, že už vyšiel kšeft. Tu nastupujú aj oboznámené dôkazy v rámci verejného zasadnutia na odvolacom súde, ktoré už prvostupňový súd v napadnutom rozsudku podrobne rozviedol a na tieto odvolací súd aj poukazuje.

Nemožno ignorovať ani výpoveď svedka E. T., ktorý pri výsluchu dňa 01.10.2020 uviedol, že je pravidelným konzumentom pervitínu a pozná aj K.a K.a, ktorý mu zabezpečoval pervitín a užili ho spolu a výpoveď menovaného svedka bola čítaná na hlavnom pojednávaní (čl. 1758) a nebola spripomenovaná.

Poukazujúc aj na vyššie uvedené k odvolacím námietkam predostretým v mene obžalovaného K.a D.a nadriadený súd uvádza: Obžalovaného z trestnej činnosti usvedčuje svedok K. H., ktorý v prvotných výpovediach uvádzal, že s drogami pracovali N. H. a K. K., pričom celú vec riadil N. H.. Usvedčoval K.a D.a vo výpovediach z 26.02.2020 a 22.09.2020, kedy vypovedal, že sám K. D. mu priznal, že drogy berie od N. H.a aj vo výpovedi zo dňa 15.10.2021, kedy už uviedol, že K. K. a N. H. začali predávať s K.om D.om, im vlastne robil šoféra a až pri konfrontácii dňa 12.05.2021 už ohľadne K.a D.a výpoveď zmenil, keď uviedol, že K. D. je jeho kamarátom asi 4 roky a podľa neho obžalovaného K.a D.a len využívali. Nevie o tom, že by obžalovaný K. D. drogy predával. Okrem vyššie uvedených výpovedí svedka (z 26.02.2020 a 22.09.2022), ktorá sa časom zjavne vyvíjala, je k dispozícii aj ďalší dôkaz v podobe výpovede svedkyne X. D. (zo dňa 22.09.2020 a 16.10.2020) a aj na hlavnom pojednávaní (čl. 1678) svedkyňa potvrdila, že prevážali drogy a predávali ich K. D., K. K. a aj K. D. s ním chodil (výpoveď z 22.09.2020) a aj pri ďalšej výpovedi uviedla, že K.a D.a pozná a K. K. s K.om D.om chodili k N. H.ovi pre drogy (výpoveď zo 16.10.2020).

Obžalovaný je tiež usvedčovaný výpoveďou W. I. ho, ktorý svedok v neprospech obžalovaného K.a D.a vypovedal jak v prípravnom konaní (dňa 30.09.2020), kedy uviedol, že drogy kupoval aj od K.a D.a, ktoré tvrdenie zopakoval aj pri výsluchu dňa 19.11.2020 a jasne obžalovaného K.a D.a usvedčil výpoveďou po zložení prísahy na hlavnom pojednávaní (čl. 1682), kedy vypovedal, že od K.a D.a si kupoval pervitín 1-2 krát za týždeň.

K uvedeným dôkazom pristúpili aj prepisy záznamov hovorov zabezpečených informačno-technickými prostriedkami týkajúce sa obžalovaného K.a D.a a to: čl. 1193-1198, 1206, 1215-1219, 1221, 1229.

Ak obhajca zdôrazňuje, že každý videl, že svedok W. I. bol na hlavnom pojednávaní pod vplyvom návykovej látky, uvedené ale možno vyhodnotiť ako subjektívny pocit obhajcu, pretože zo zápisnice z hlavného pojednávania nie je zrejmé, že by uvedené dával súdu do pozornosti pri samotnom výsluchu svedka a ani súd v tomto smere ohľadne prípadnej svedkovej nespôsobilosti byť vo veci vypočutý, nič také nekonštatoval.

V ďalšom zároveň odkazuje na dôvody uvedené v napadnutom rozsudku s tým, že tieto spolu s rozhodnutím nadriadeného súdu tvoria jednotu.

Aj ohľadne dôkazov preukazujúcich trestnú činnosť obžalovanému N. H.ovi platí to čo už vyššie odvolací súd rozviedol ku kľúčovým svedkom K.ovi H. a X. D. a tiež odôvodňoval súd prvého stupňa aj ohľadne

zabezpečených prepisov odposluchov mobilných telefónov, ktorých obsah komunikácie jasne podporuje výpovede svedkov (K.a H. a X. D.) v neprospech obžalovaného N. H.a.

Nemožno ignorovať výpoveď svedkyne K. S., ktorá vypovedala v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní a jedná sa o priateľku obžalovaného N. H.a.

Menovaná bola vypočutá v prípravnom konaní dňa 01.10.2020, kedy jasne vypovedala v neprospech obžalovaného, ktorého z protiprávnej trestnej činnosti usvedčovala, ale táto výpoveď nebola dôkazom, ktorý by bol vykonaný v konaní pred súdom (pre odvolací súd sa jednalo o konanie prvostupňového súdu, ktorému nerozumie). Totiž výpoveď svedkyne bola vykonaná po začatí trestného stíhania, avšak pred vznesením obvinenia a okresnému súdu nič nebránilo na hlavnom pojednávaní tento dôkaz - prečítanie výpovede vykonať, čo však neurobil a prečítal len výpoveď vykonanú v prípravnom konaní dňa 10.11.2020 (k tomuto napr. uznesenie ÚS SR III. US 358/2018).

Teda svedkyňa na hlavnom pojednávaní konanom dňa 29.07.2021 k svojej prvej výpovedi (z 01.10.2020) vypovedala, že po zadržaní bola zastrašovaná s tým, že ak nebude vypovedať proti obžalovanému N. H.ovi, tak nebude prepustená z cely predbežného zaistenia na slobodu. Potom na hlavnom pojednávaní, výrazne v prospech obžalovaného N. H.a vypovedala, že drogy, ktoré boli u nej nájdené mala pre vlastnú potrebu a neboli od N. H.a.

Keďže sa jednalo o diametrálne odlišnú výpoveď, ktorou obžalovaného N. H.a z trestnej činnosti vyvíňovala s tým, že sa jedná o jej priateľa s ktorým sa pozná 5 rokov a drogy si zabezpečovala od U. C. a následne svedkyňa odmietla vypovedať využívajúc ustanovenie § 130 Trestného poriadku, postupom podľa § 263 ods. 4 Trestného poriadku bola prečítaná jej výpoveď z prípravného konania z 10.11.2020, nakoľko v prípravnom konaní vypovedať s odkazom na § 130 Trestného poriadku neodmietla.

V danom okamihu nadriadený súd dodáva, že prvostupňový súd mal prečítať (z dôvodu, že svedkyňa ďalej odmietla vypovedať) nielen výpoveď svedkyne z 10.11.2020, ale aj jej výpoveď z 01.10.2020, ktorý postup by bol rozhodne súladný so zákonom, nakoľko aj v tomto smere je súdna prax už ustálená.

Odhliadnuc od vyššie pomenovaného nedostatku, odvolací súd dodáva, že ak vyvstala otázka, či svedkyňa, ktorá bola na hlavnom pojednávaní (vzhľadom na svoj vzťah s obžalovaným N. H.om) poučená podľa § 130 Trestného poriadku a vypovedať neodmietla, či tak mohla urobiť počas výsluchu, odvolací súd zastáva názor, že kedykoľvek počas výsluchu, i napriek predchádzajúcemu poučeniu podľa § 130 Trestného poriadku a neodmietnutiu vypovedať, mohla využiť svoje právo a ďalej výpoveď odoprieť, pretože za nebezpečenstvo spôsobenia si trestného stíhania je nutné považovať aj zhoršenie svojho postavenia, keďže svojou výpoveďou by si mohla uškodiť a teda jednalo sa o legitímne právo a nešlo o bezdôvodné odopretie vypovedať (k tomu napr. ÚS ČR III. ÚS 1679/2020).

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní nie je zrejмый dôvod, pre ktorý svedkyňa ďalej odmietla vypovedať, tj. nie je zrejмый či to bolo pre pomer k obžalovanému N. H.ovi, alebo že by si privodila trestné stíhanie, resp. zhoršila postavenie.

Potom odvolací súd vychádzajúc len z dôkazov vykonaných pred súdom a k týmto, tj. výpovediam menovanej svedkyne uvádza nasledovné: Bola správne prečítaná jej výpoveď z 10.11.2020, na ktoré rozpory súd prvého stupňa poukázal na str. 9-10 rozsudku č.k. 6Tk/3/2021-1790 zo 06.08.2021 a tiež na str. 6-7 rozsudku č.k. 6Tk/3/2021-2101 z 21.12.2021 a k týmto správnym argumentom a hodnoteniam uvádza: vzhľadom na rozporuplnosť výpovedí menovanej svedkyne, najmä z hlavného pojednania. Nadriadený súd túto vyhodnotil ako tvrdenia absolútne nepreukázané, nedostatočné a nelogické, keď zmenu výpovede oproti prípravnému konaniu odôvodňovala tým, že bola držaná v cele predbežného zaistenia, bola zastrašovaná s tým, že ak nebude vypovedať proti obžalovanému N. H.ovi, nebude prepustená na slobodu, pretože žiadnym spôsobom nie je logicky vysvetliteľné, prečo by svedkyňa v prípravnom konaní po poučení, najmä vzhľadom na jej vzťah k obžalovanému N. H.ovi - čl. 385-392(!) prehlásila, že poučeniu porozumela s tým, že svoje právo nevyužíva a vypovedať bude. Argument, že bola zastrašovaná a proti obžalovanému vypovedala pod nátlakom odvolací súd považuje za nepresvedčivý a neuveriteľný, pretože ak by tomu tak skutočne bolo ako svedkyňa tvrdí, nič jej nebránilo využiť oprávnenie dané jej ustanovením § 130 Trestného poriadku a odoprieť vo veci vypovedať, či

už vzhľadom na pomer k obžalovanému alebo skutočnosť, že by mohla zhoršiť svoje postavenie v prejednávanej veci, čo mohla využiť už od počiatku trestného stíhania.

Opodstatnenosť prijatého výroku o vine obžalovaného N. H.a podporujú aj záznamy prepisov hovorov mobilných telefónov zabezpečených prostredníctvom informačno-technického prostriedku, ktorými je preukázaná komunikácia obžalovaného N. H.a z tel. č. XXXX XXX XXX na čl. 1200-1201, čl. 1207, čl. 1213 a čl. 1231.

Teda prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku jasne, zrozumiteľne a dostatočne určitým spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti mal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaných a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny.

V nadväznosti na preskúmaný výrok o vine odvolací súd vo vzťahu k všetkým trom obžalovaným podrobil dôslednému posúdeniu aj výrok o uloženom druhu a výmere trestu ako aj uloženom ochrannom opatrení a z pohľadu výroku o treste sa odvolací súd s napadnutým rozhodnutím čiastočne nestotožnil, ako je to rozvedené ďalej.

K výroku o treste

Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov. Základnými ustanoveniami, ktoré musí súd pri ukladaní trestu zohľadniť je účel trestu (§ 34 ods. 1 Trestného zákona) a vymedzenie okolností, na ktoré musí súd prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery (§ 34 ods. 4 Trestného zákona).

Účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívny prvok) a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život (prvok individuálnej prevencie) a súčasne iných odradí od páchania trestných činov (prvok generálnej prevencie), pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou (§ 34 ods. 1 Trestného zákona).

Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, pričom trest by mal postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby (34 ods. 3, ods. 4 Trestného zákona).

Skutočnosti, na ktoré bolo nutné prihliadnuť pri určení druhu trestu a jeho výmery dostatočne určitým spôsobom zdôvodnil v napadnutom rozsudku prvostupňový súd, pričom odvolací súd ich modifikuje a dopĺňa ešte nasledujúcim spôsobom.

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Jednotlivé trestné činy podľa zákonom ustanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia rozdeľuje Trestný zákon na prečiny a zločiny, resp. obzvlášť závažné zločiny. Tomuto rozdeleniu zodpovedá možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, keďže podľa § 34 ods. 2 a ods. 6 Trestného zákona páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom jednotlivé druhy tresty možno uložiť samostatne alebo aj viac trestov popri sebe, avšak za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd vždy uložiť aj trest odňatia slobody.

Čo sa týka výroku o treste uloženom obžalovaným rozsudkom č.k. 6Tk/3/2021-2101 z 21.12.2021, je potrebné konštatovať, že v rozpore so zákonom bol uložený súhrnný trest obžalovanému N. H.ovi avšak v jeho prospech a v rozpore so zákonom bol uložený trest obžalovanému K.ovi D.ovi, ale v tomto prípade v jeho neprospech, čo odvolací súd vysvetlí ďalej, pričom mohol napraviť len pochybenie v neprospech obžalovaného K.a D.a.

K druhu a výmere trestu, ktorý bol uložený obžalovanému K.ovi K.ovi, súd prvého stupňa dôvodil: „K osobe obžalovaného sa súd oboznámil z aktuálnym odpisom z registra trestov z ktorého vyplýva, že tento má tri záznamy, z toho posledný v roku XXXX, ktorým mu bolo upustené od uloženia súhrnného trestu voči rozsudku Okresného súdu Bratislava III, pre zločin lúpeže, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, /podmienečné prepustenie dňa 28.03.2013 so skúšobnou dobou 5 rokov do 29.09.2018/. Súd pri úvahe o druhu a výške trestu pri rešpektovaní zásad ukladania trestov tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 Trestného zákona, prihliadol na spôsob spáchania činu úmyselným konaním obžalovaného, jeho následok, jednak páchanie činu po dlhší čas, sofistikovaný spôsob utajenia drogovej trestnej činnosti, ako aj vážne ohrozenia zdravia obyvateľov - užívateľov drog, keďže užívanie pervitínu, je spojené nie len s vysokým stupňom návyku, ale aj vážnym poškodením zdravia užívateľa. Súd u obžalovaného K.a K.a nevzhliadol ani priťažujúcu ani poľahčujúcu okolnosť. Na základe vyššie uvedeného skutkového a právneho posúdenia konania obžalovaného súd ukladal obžalovanému trest so základnou výmeru trestu odňatia slobody na 10 až 15 rokov. Súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby, berúc do úvahy, rozsah a charakter žalovanej trestnej činnosti, a najmä účinnú ochranu spoločnosti. Pre výkon uloženého trestu odňatia slobody súd rozhodol o zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona, nakoľko má za. to, že nevzhliadol takú mieru narušenia páchatel'a, že by bolo potrebné umiestniť ho do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Rovnako tak súd obžalovanému uložil obligatórne ochranný dohľad na primeranú dobu - dva roky.“

Podľa názoru odvolacieho súdu po dôslednom zvážení a posúdení jednak okolností prípadu, ako aj pomerov obžalovaného, je krajský súd toho názoru, že trest vo výmere desať rokov, na dolnej hranici trestnej sadzby (tak ako ho uložil prvostupňový súd), je trestom primeraným, schopným zabezpečiť prevýchovu obžalovaného.

Uložený trest zodpovedá nielen zmyslu trestného konania, vrátane spravodlivého potrestania páchatel'ov, ale aj účelu trestu vymedzeného v ustanovení § 34 ods. 1 Trestného zákona a ostatným rozhodným kritériám podľa ustanovení § 34 ods. 4, ods. 5 písm. a/ Trestného zákona. Správnym výrokom je aj zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu a to so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b/, ods. 4 Trestného zákona.

Nemožno nič vytknúť ani výroku o uložení ochranného dohľadu podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona v trvaní dva roky.

K výroku o treste odňatia slobody uloženom obžalovanému N. H..

Súd prvého stupňa obžalovanému, nezistiac ani jednu poľahčujúcu a ani priťažujúcu okolnosť, uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov, kedy zároveň zrušil výrok o treste uložený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 0T/62/2019, právoplatný 18.03.2019 zastávajúc názor, že trestná činnosť je v súbehu a na výkon trestu ho zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. b/, ods. 4 Trestného zákona). Obžalovanému zároveň uložil peňažný trest vo výške 10.950 € a pre prípad že by bol výkon peňažného trestu úmyselne zmarený uložil mu náhradný trest vo výmere 3 roky. Keďže ukladal súhrnný trest podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu 5 rokov, ktorý trest prevzal z odsúdenia sp. zn. 0T/62/2019, nakoľko uvedený trestný rozkaz zrušil vo výroku o treste, zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušený výrok nadväzujúce. Zároveň obžalovanému uložil postupom podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad v trvaní dva roky.

Prioritne je namieste konštatovať, že úvahy súdu prvého stupňa ako aj prokuratúry (ktorá odvolanie nepodala) v tom, že prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu, nemožno považovať za správne a v naznačenom smere sa súd aj prokuratúra zásadne mylia a to z nasledovných dôvodov: Totiž uložený súhrnný trest, ktorým bol zároveň zrušený výrok o treste uložený obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 0T/62/2019 z 18.03.2019, právoplatný 18.03.2019 bol uložený v rozpore s ustanoveniami § 42 Trestného zákona ako aj stanoviskom Najvyššieho súdu SR publikovanom pod č. 59 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 7/2018.

Podľa uvedeného stanoviska: Časovým rozhraním medzi viacčinným súbehom trestných činov a trestnoprávnou recidívou je v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona moment vyhlásenia súdom prvého

stupňa prvého odsudzujúceho rozsudku za niektorý z trestných činov (skutkov) toho istého páchatela; taký účinok má podľa § 353 ods. 8 Trestného poriadku aj doručenie trestného rozkazu obvinenému. Na účinok uvedený v predchádzajúcom odseku nemá vplyv, ak je rozsudok súdu prvého stupňa zrušený súdom vyššieho stupňa pri rozhodovaní o opravnom prostriedku, alebo ak dôjde k zrušeniu trestného rozkazu zo zákona na základe podaného odporu (§ 355 ods. 10 Trestného poriadku), pokiaľ v ďalšom priebehu trestného konania dôjde k právoplatnému odsúdeniu za dotknutý trestný čin.

Prvostupňový súd uložil súhrnný trest k trestnému rozkazu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. OT/62/2019 zo dňa 18.03.2019, právoplatný 18.03.2019, pričom zrušil výrok o treste a to i napriek tomu, že neexistoval súbeh trestných činov (skutkov) v prejednávanej veci s trestným činom (skutkom) vo veci Okresného súdu Bratislava V sp. zn. OT/62/2019.

Krajský súd dodáva, že ak bol trestný čin spáchaný po oznámení/doručení trestného rozkazu (účinky spojení s vyhlásením rozsudku nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému - § 353 ods. 8 Trestného poriadku), nejde o súbeh, ale o recidívu (nepravú), a teda je vylúčené uloženie súhrnného trestu v zmysle § 42 Trestného zákona.

Teda v konkrétnom prípade obžalovaný N. H. skutok spáchal, resp. ho dokončil dňa 30.09.2020 a vo veci Okresného súdu Bratislava V vedenej pod sp. zn. OT/62/2019, ku ktorému odsúdeniu bol ukladaný súhrnný trest, obžalovaný skutok spáchal dňa 16.03.2019 a trestný rozkaz bol oznámený dňa 18.03.2019, z uvedeného je zrejmé, že súbeh bol prerušený oznámením trestného rozkazu dňa 18.03.2019, tj. tieto skutky rozhodne netvoría súbeh, nakoľko na časovej osi vytvorenej pre prípad posúdenia ukladania súhrnného trestu sú prerušené oznámením/doručením odsudzujúceho rozhodnutia sp. zn. OT/62/2019.

Krajský súd dodáva, že ak bol trestný čin spáchaný po oznámení/doručení trestného rozkazu (...účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému - § 353 ods. 8 Trestného poriadku), nejde o súbeh, ale o recidívu (nepravú), a teda je vylúčené uloženie súhrnného trestu v zmysle § 42 Trestného zákona.

Okresný súd tým, že uložil súhrnný trest, porušil zákon v ustanovení § 42 Trestného zákona v prospech obžalovaného.

Na uvedené konštatovanie vo veci konajúci senát neprihliadol berúc do úvahy skutočnosť, že zo strany okresnej prokuratúry nebolo podané odvolanie v neprospech obžalovaného a práve vyššie popísaný postup by bol v neprospech obžalovaného a zároveň v rozpore s ustanovením § 322 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku, podľa ktorej: V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného;..." (zákaz reformatio in peius).

K výroku o uloženom treste obžalovanému K.ovi D.ovi, odvolací súd zistil nasledovné:

Obžalovanému K.ovi D.ovi bol prvostupňovým súdom preskúmaným rozsudkom z 21.12.2021 uložený trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov a 8 mesiacov, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b/, ods. 4 Trestného zákona. podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranný dohľad v trvaní dva roky a na podklade záverov znaleckého posudku ohľadne skúmania jeho duševného stavu mu uložil podľa § 73 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

V nadväznosti na uvedené nadriadený súd zistil pochybenie súdu prvého stupňa v porušení ustanovenia § 327 ods. 2 Trestného poriadku. Totiž toto ustanovenie znamená zákaz zmeny k horšiemu ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného.

Z predloženej trestnej veci je zrejmé, že napadnutý rozsudok je už v poradí druhým odsudzujúcim rozsudkom, pričom prvýkrát bol vyhlásený rozsudok dňa 06.08.2021 a týmto bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, pričom odvolaním bol napadnutý len v prospech obžalovaného. Za daného stavu a platnosti znenia ustanovenia § 327 ods. 2 Trestného poriadku nebolo možné akceptovať výmeru trestu, ktorý mu bol uložený rozsudkom č.k. 6Tk/3/2021-2101 zo dňa

21.12.2021, tj. 11 rokov a 8 mesiacov, pretože takýto postup je porušením zásady zákazu reformatio in peius.

Zároveň je potrebné doplniť, že bol nezákonne ukladaný, už pri prvom odsudzujúcom rozsudku súhrnný trest v podstate z toho istého dôvodu ako už bolo rozobraté vo vzťahu k ukladaniu súhrnného trestu obžalovanému N. H.ovi.

Totíž aj tu platí, že úvahy súdu prvého stupňa ako aj prokuratúry (ktorá odvolanie nepodala) v tom, že prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu, nemožno považovať za správne a zákonné, pretože uložený súhrnný trest, ktorým bol zároveň zrušený výrok o treste uložený obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 3T/64/2018 z 13.12.2018, právoplatný 13.12.2018 bol uložený v rozpore s ustanovením § 42 Trestného zákona ako aj stanoviskom Najvyššieho súdu SR publikovanom pod č. 59 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 7/2018, na znenie ktorého už krajský súd vyššie poukázal.

Teda prvostupňový súd uložil súhrnný trest k trestnému rozkazu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 3T/64/2018 zo dňa 13.12.2018, právoplatný 13.12.2018, pričom zrušil výrok o treste a to i napriek tomu, že neexistoval súbeh trestných činov (skutkov) v prejednávanej veci s trestným činom (skutkom) vo veci Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 3T/64/2018.

Krajský súd dodáva, že ak bol trestný čin spáchaný po oznámení/doručení trestného rozkazu (účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému - § 353 ods. 8 Trestného poriadku), nejde o súbeh, ale o recidívu (nepravú), a teda je vylúčené uloženie súhrnného trestu v zmysle § 42 Trestného zákona.

Teda v konkrétnom prípade obžalovaný K. D. skutok spáchal, resp. ho dokončil dňa 30.09.2020 a vo veci Okresného súdu Bratislava III vedenej pod sp. zn. 3T/64/2018, ku ktorému odsúdeniu bol ukladaný súhrnný trest, obžalovaný skutok spáchal dňa 17.07.2017 a trestný rozkaz bol oznámený dňa 09.07.2018, z uvedeného je zrejmé, že súbeh bol prerušený oznámením trestného rozkazu dňa 09.07.2018, tj. tieto skutky rozhodne netvoria súbeh, nakoľko na časovej osi vytvorenej pre prípad posúdenia ukladania súhrnného trestu sú prerušené oznámením/doručením odsudzujúceho rozhodnutia sp. zn. 3T/64/2018.

Krajský súd dodáva, že ak bol trestný čin spáchaný po oznámení/doručení trestného rozkazu (...účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému - § 353 ods. 8 Trestného poriadku), nejde o súbeh, ale o recidívu (nepravú), a teda je vylúčené uloženie súhrnného trestu v zmysle § 42 Trestného zákona.

Okresný súd tým, že uložil súhrnný trest, porušil zákon v ustanovení § 42 Trestného zákona v prospech obžalovaného.

Na uvedené konštatovanie neprihliadol berúc do úvahy skutočnosť, že zo strany okresnej prokuratúry nebolo podané odvolanie v neprospech obžalovaného a práve vyššie popísaný postup by bol v neprospech obžalovaného a zároveň v rozpore s ustanovením § 322 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku-podľa ktorej: V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného;...” (zákaz reformatio in peius).

V nadväznosti na uvedené potom odvolaciemu súdu nezostalo nič iné len takto nesprávny výrok o uložení súhrnného trestu „prevziať“ do svojho rozsudku, pretože ak by tak neurobil vo výsledku by išlo o rozhodnutie v neprospech obžalovaného K.a D.a, pretože by trest uložený vo veci sp. zn. 3T/64/2018 „obživoľ“ a prichádzala by do úvahy aj premena podmieneného trestu, ktorý bol týmto odsúdením uložený a to práve vzhľadom na prejednanú trestnú činnosť, čo by rozhodne bolo v neprospech obžalovaného a ak by takto krajský súd postupoval porušil by tým zásadu zákazu zhoršenia postavenia obžalovaného (zákaz reformatio in peius) oproti jeho postaveniu, ktoré mal po vyhlásení rozsudku č.k. 6Tk/3/2021-1790 zo dňa 06.08.2021.

Keďže bol obžalovaný uložený, za spáchanie obzvlášť závažného zločinu nepodmienečný trest odňatia slobody, správne prvostupňový súd v napadnutom rozsudku všetkým trom obžalovaným uložil

ochranný dohľad, ktorý sa v takom prípade podľa zákona ukladá obligatórne, pričom bol uložený v dostatočnej výmere, takže nebol dôvod do tohto výroku odvolacím súdom zasahovať. Ide o ochranné opatrenie, ktoré je súčasťou tzv. postpenitenciárnej starostlivosti vykonávanej za účelom dovŕšenia nápravy páchatel'ov najzávažnejších trestných činov a v podstate len pre ucelenosť uloženého trestu a ochranného opatrenia bol prevzatý do rozsudku odvolacieho súdu.

S poukazom na vyššie rozvedené, odvolací súd rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.